

и глъчъ. Но чудна сватба! Сватбаритѣ все рогати, опашати — черни дяволи страшни!

Нашитѣ сватбари онѣмѣли и се вкаменили. Конетѣ се подплашили и хукнали назадъ презъ скалитѣ. И захвърчали надъ пропастьта къмъ рѣката и коне, и коли, и хора...

До сутринята рѣката глътнала всички...

Гайдарѣтъ само останалъ живъ и се скрилъ въ планината... А отпосле често посрѣдъ нощъ безуменъ той пѣе, свири и плаче край рѣката...

Александъръ Спасовъ

АЗЪ НЕ СЕ БОЯ!...

А бе, старче дѣдо Мразъ,
Що така си развилнѣлъ?
Що си пусналъ днесъ по насъ
Тоя вихъръ подлудѣлъ?

Да не искашъ да се хвалишъ,
Че ти яздишъ вѣтрове?
Или мислишъ да ме плашишъ
Съ твойтѣ страшни студове?

До катъ имамъ туй кожухче,
Азъ отъ тебъ се не боя —
Срещу снѣжнитѣ вихрушки
Цѣла зима ще стоя!

Но за други ми е жално
И за тѣхъ си мисля азъ —
За бедняцитѣ страдални,
Какъ прекарватъ въ тоя часъ?

Куманъ Митевъ

